

че ужъ кметътъ Слави, като се връщалъ късно отъ града, видѣлъ какъ отъ този джбъ излетѣло нѣщо дълго, огнено, завъртѣло се низко надъ земята и се скрило въ гората...

— Змей! — казваха всички — змей е било...

Само татко не вѣрваше, но и той се чудѣше, какво ли ще е било.

Щомъ приближихъ джба, азъ дрѣпнахъ юздата, стиснахъ здраво седлото и подкарахъ. Конътъ вдигна глава и впери продължително уши къмъ джба. Изведнажъ студени трѣпки полазиха цѣлата ми снага. Всѣки мигъ очаквахъ да свѣтне нѣщо и да врѣхлети върху мене...

Но конътъ отмина, наведе пакъ глава и продължи спокойно напредъ.

Стигнахъ въ Коларово. Хората бѣха се прибрали вече, въ кжщитѣ блещукаха свѣтлини. Само азъ бѣхъ самъ въ чуждото село и ме чакаше още пжтъ презъ тъмната нощъ.

Изминахъ селото, нагазихъ рѣката. Сега и водата ми изглеждаше черна и гжста като катранъ. Конътъ движеше крака съ мжка. Той спрѣ и пи жадно, излѣзе на отсрещния брѣгъ и пое нагоре стрѣмнината. Наоколо бѣше тъмно и ставаше все по-тъмно. Минахме тритѣ могили. Наближавахме нашето землище. Радвахъ се: тамъ всичко ми бѣше познато.

Но нагазихме землището, а околността ми се струваше все така чужда, непозната и пълна съ страхотии. По нашенското поле имаше тукъ-таме низки глогови храсти. Сега тѣзи храсти изглеждаха черни, високи като сгради, дори струваше ми се, че се движатъ, минаватъ ту отъ една, ту отъ друга страна на пжтя и лазятъ подиръ мене...

Азъ притискахъ колѣна върху топлатата снага на коня и ми се искаше да се слѣя съ него. Азъ